

РЕШЕНИЕ

№ 7122

гр. София, 24.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 25.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **5992** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/ във вр. с чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на А. С. Ч., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.1 срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22002220004326-091-001/18.02.2021 г. изд. от К. Г. М. - началник сектор, възложил ревизията и И. Р. Н. - главен инспектор по приходите, потвърден с решение № 690/28.04.2021 г. на Директора на дирекция „ОДОП“ [населено място] при Централно управление /ЦУ/ на Националната агенция по приходите /НАП/, с който са установени задължения за данък върху годишна данъчна основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДЦФЛ/ и задължения за задължителни осигурителни вноски, ведно със съответните лихви общо в размер на 57 711,59 лв., от които: данък върху дохода по ЗДДФЛ в размер на 7 282,00 лв. и лихви в размер на 31 384,66 лв.; задължителни осигурителни вноски за Държавно обществено осигуряване /ДОО/ по Кодекса за социално осигуряване /КСО/ в размер на 7 065,60 лв. и лихви в размер на 4 631,06 лв.; задължителни осигурителни вноски за здравно осигуряване по Закона за здравето осигуряване /ЗЗО/ в размер на 4 416,00 лв. и лихви в размер на 2 932,27 лв.

В жалбата се поддържа, че РА, потвърден от директора на дирекция „ОДОП“ [населено място] при ЦУ на НАП е нищожен поради липса на компетентност на органа издал оспорения акт, а в условията на евентуалност се твърди

незаконосъобразност, тъй като РА е издаден при съществено нарушение на административно производствените правила и в противоречие с материалноправни разпоредби на ЗДДФЛ и ДОПК. Твърди се, че ревизионното производство приключило с издаването на РА е недопустимо, тъй като не е спазен предвидения в чл. 109 от ДОПК преклузивен срок. РА бил подписан само и единствено от К. Г. М. - орган, възложил ревизията. В хода на ревизионното производство в нарушение на процесуалните разпоредби на чл.17, ал. 2 от ДОПК и чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от АПК вр. § 2 от ДОПК не му е била предоставена възможност да се запознае с ревизионното производство и да изрази становище по събраните доказателства, както и да направи искания по чл. 37, ал. 1, изр.1 от ДОПК и чл. 36, ал. 2 от ДОПК. В нарушение на чл. 36, ал. 4 и ал.6 от АПК, вр. §2 от ДОПК, ревизиращите органи не са събрали находяща се при тях документация, както и не са изискали такива от трети страни. Сочи се още, че РА не бил издаден в предвидения в чл. 119, ал. 2 от ДОПК законоустановен срок. Наред с това се сочат за нарушени и принципите на чл. 3 и чл. 5 и 6 от ДОПК. По същество на спора излага твърдения за нарушение на чл. 29, ал. 1, т. 3 от ЗДДФЛ от страна на ревизиращите органи, тъй като ревизиращите органи е следвало да установят от предходното ревизионно производство или от подадените и находящи се при тях ГДД на ревизираният субект крайното салдо към 31.12.2012 г., което да възприемат за начално такова към 01.01.2013 г. Това обстоятелство е било относимо и по отношение на данъчен период 2014 г. Такива действия не били извършвани и отразени нито в РД, нито в РА. Отправеното до съда искане е за прогласяване на нищожен на оспорения РА, а в условията на евентуалност за отмяна на Ревизионен акт Ревизионен акт /РА/ № Р-22002220004326-091-001/18.02.2021 г. потвърден с Решение № 690/28.04.2021 г. на Директора на дирекция „ОДОП“ [населено място] при Централно управление /ЦУ/ на Националната агенция по приходите /НАП/. Претендира се и присъждането на сторените по делото разноски, съобразно представения списък по реда на чл. 80 от ГПК.

В проведените публични съдебни заседания по делото жалбоподателя, се явява лично. В хода по същество на делото се поддържа становище за нищожност неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на РА, като се моли оспореният акт да бъде отменен по подробни съображения изложени в жалбата. Претендира се присъждането на разноски по делото съобразно представен списък, за платена държавна такса и разноски за вещо лице.

Ответникът - Директорът на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – [населено място] при Централно управление на Националната агенция по приходите, чрез процесуалния му представител, изразява становище за неоснователност на жалбата, по доводи изложени в решението на решаващият орган. Софийска градска прокуратура – редовно призована, не взима становище по жалбата. Административен съд София- град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Процесната ревизия е повторна за спорните периоди и вид данъчни и осигурителни задължения. Възложена е в изпълнение на указания, дадени с Решение № 995 от 22.06.2020 г. на директора на дирекция ОДОП С., с което е частично отменен и върнат за нова ревизия Ревизионен акт № Р-22220319002754-091-001 от 01.04.2020 г., издаден от К. Г. М. - орган, възложил ревизията, и Б. К. С. - ръководител на ревизията Извършването на ревизия на А. С. Ч. е за определяне на задълженията на лицето за

данък върху дохода върху годишна данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2013 г. до 31.12.2014 г.; за задължителни осигурителни вноски за ДОО по КСО за периодите от 01.01.2013 г. до 31.12.2014 г. и за задължителни осигурителни вноски за здравно осигуряване по ЗЗО за периодите от 01.01.2013 г. до 31.12.2014 г. и е възложено със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22002220004326-020-001 от 17.07.2020 г., изменена със Заповед за изменение на ЗВР № Р-22002220004326-020-002 от 23.10.2020 г., връчена електронно на 26.10.2020 г. Заповедите по хода на ревизионното производство са издадени от К. Г. М., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена на основание чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК със Заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г. на директора на ТД на НАП.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22002220004326-092-001 от 12.01.2021 г., срещу който жалбоподателят е подал възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК, което било обсъдено от органите по приходите и било взето за неоснователно.

Ревизията приключва с Ревизионен акт /РА/ №Р-22002220004326-091-001 от 18.02.2021 г., издаден от К. Г. М. - орган, възложил ревизията, и И. Р. Н., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. Ревизионният акт е връчен електронно на 18.02.2021 г.

С оспорения в настоящото производство РА на жалбоподателя са установени допълнително задължения данък върху годишна данъчна основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДЦФЛ/ и задължения за задължителни осигурителни вноски, ведно със съответните лихви общо в размер на 57 711,59 лв., от които: данък върху дохода по ЗДДФЛ в размер на 7 282,00 лв. и лихви в размер на 31 384,66 лв.; задължителни осигурителни вноски за Държавно обществено осигуряване /ДОО/ по Кодекса за социално осигуряване /КСО/ в размер на 7 065,60 лв. и лихви в размер на 4 631,06 лв.; задължителни осигурителни вноски за здравно осигуряване по Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/ в размер на 4 416,00 лв. и лихви в размер на 2 932,27 лв.

С Искане за представяне на документи и писмени обяснения № Р-22002220004326-040-001 от 29.07.2020 г. и повторно изпратено такова с № Р-22002220004326-040-002 от 20.10.2020 г. на жалбоподателя е указано, че следва да представи всички договори, сключени през ревизираните периоди с описаните в искането физически и юридически лица, документи, удостоверяващи направени от тези лица плащания, отчет - сметки, други документи за платени адвокатски услуги. В отговор, постъпил в ТД на НАП С. по електронен път, жалбоподателят е оспорил редовността на връчената му заповед за възлагане на ревизия, позовавайки се на изтекъл преклузивен срок по чл. 109, ал. 1 от ДОПК. Посочил е, че информацията следвало да се събере служебно и не е представил указанията в искането документи. Изпратил е и уведомително писмо вх. № 70-00-593#1 от 23.10.2020 г., в което жалбоподателя е заявил, че такива са представени при предходното ревизионно производство, налични са и не следва да му бъдат изисквани повторно.

Органите по приходите на основание чл. 45 от ДОПК са инициирали насрещни проверки на други физически и юридически лица, с цел проверка на договорите, сключени между тях и жалбоподателя, като резултатите са обективирани в протоколи за извършени насрещни проверки.

С Протокол № Р-22002220004326-П.-001 от 16.10.2020 г. са присъединени

доказателства, събрани при предходното ревизионно производство, включително при извършена на лицето проверка, приключила с Протокол № П-22220318216519-073-001 от 27.03.2019 г.

Въз основа на събраните при ревизията и присъединени документи органите по приходите установили, че за процесните периоди ревизираният субект е подал годишни данъчни декларации по чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ, но не е декларирал задължителни осигурителни вноски по КСО и ЗЗО в качеството му на упражняващ свободна професия, не е внасял осигурителни вноски по КСО за ревизираните осигурителни периоди 2013 г. и 2014 г., а внесените задължителни вноски за здравно осигуряване са в минимален размер и са само за осигурителен период 2014 г. Била изготвена съпоставка за съответствие между стойността на имуществото на жалбоподателя и направените от него разходи с декларираните и/или получени доходи за ревизираните данъчни периоди 2013 г. и 2014 г., като не било установено превишение на разходите над доходите. С оглед на това и доколкото при ревизията бил установен източникът на доходи на ревизираното лице, облагането е извършено по общия ред на материалния закон - ЗДДФЛ.

В хода на повторната ревизия в изпълнение на указанията, дадени с Решение № 995 от 22.06.2020 г. на директора на дирекция ОДОП С., ревизиращият екип бил направил повторна проверка на представените от жалбоподателя кочани с договори за правна защита и съдействие за периодите 2013 г. и 2014 г., като било установено, че за посочените периоди лицето е регистрирано по ЗДДС. Органите по приходите констатирали, че били налице сключени от жалбоподателя договори за правна защита и съдействие, по които са получени плащания, но жалбоподателят не е издал фактури на клиентите и не е включил такива в дневниците си за продажби. Също така след съпоставка на данните по СД досежно общия размер на данъчните основи за облагане с ДДС с декларираните от лицето доходи по ГДД по чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ е установено превишение на отразения в СД общ размер на данъчните основи спрямо размерът на декларираните облагаеми доходи.

Сключените от жалбоподателя договори за правна защита и съдействие, във връзка с които е установено, че лицето е получило плащания, но не е издало фактури към клиенти и не е декларирало облагаем доход, са подробно описани на стр. 23 /2013 г./ и стр. 28 /2014 г./ на РД, като за същите били посочени номер на договора, дата на сключване, име на клиента, размер на договорената сума и начин на плащане - в брой или по банкова сметка.

Установено било, че за данъчен период 2013 г. жалбоподателят подал ГДД по чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ с вх. № 224391400494469 от 29.04.2014 г. с деклариран доход от упражняване на свободна професия в размер на 178 878,82 лв., нормативно признати разходи на основание чл. 29, ал. 1. т. 3 от ЗДДФЛ в размер на 44 719,70 лв. и облагаем доход след приспадане на нормативно признатите разходи - в размер на 134 159,11 лв. За 2013 г. жалбоподателят не е декларирал задължителни осигурителни вноски по КСО и ЗЗО, нито такива са внесени. Установено е също, че декларираният дължим данък върху дохода в размер на 13 415,91 лв. не е внесен. Предвид това и въз основа на данните от представените от жалбоподателя кочани с договори за правна защита и съдействие е установено, че през 2013 г. същият е получил плащания в размер на 88 932,22 лв., които не са декларирани в подадената ГДД за периода. Размерът на недеklarирания доход е установен след съпоставка с данните по подадените от жалбоподателя СД и дневници за продажби по ЗДДС с данните, съдържащи се в

договорите за правна защита и съдействие. Органите по приходите са приели, че получените, но недеklarирани в ГДД доходи са с включен данък върху добавената стойност. С оглед това е установен размер на реализирания, но недеklarирани доход за 2013 г. общо 74 110,18 лв.

Сборът от сумите на декларирани от жалбоподателя доходи от упражняване на свободна професия в размер на 178 878,82 лв. и недеklarирани такива, възлизащи на 74 110,18 лв. /без ДДС/, е в размер на 252 989,00 лв. /178 878,82 лв. + 74 110,18 лв. = 252 989 лв./. На основание чл. 29, ал. 1, т. 3 от ЗДДФЛ от така формираната годишна данъчна основа са приспаднати 25 % нормативно признати разходи - общо 63 247,25 лв. На основание чл. 30 от ЗДДФЛ годишната данъчна основа е намалена и с дължимите, но невнесени от жалбоподателя задължителни осигурителни вноски по КСО и ЗЗО общо в размер на 6 811,20 лв. и е определена годишна данъчна основа за облагане в размер на 182 930,55 лв. /252 989,00 лв. - 63 247,25 лв. - 6 811,20 лв. = 182 930,55 лв./.

На основание чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ е установен дължим данък в размер на 18 293,05 лв., от който декларирани, но невнесени от жалбоподателя данък в размер на 13 415,00 лв. и установен данък над декларирания в размер на 4 878,00 лв.

За данъчен период 2014 г. жалбоподателя е подал ГДД по чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ с вх. № 224391500533618 от 30.04.2015 г. с декларирани доход от упражняване на свободна професия в размер на 413 789,22 лв., нормативно признати разходи на основание чл. 29, ал. 1, т. 2 от ЗДДФЛ в размер на 103 447,31 лв. и облагаем доход след приспадане на нормативно признатите разходи - в размер на 310 341,91 лв. Декларирана е годишна данъчна основа за облагане в размер на 302 911,51 лв. Дължимият данък, възлизащ на 30 291,15 лв. не е внесен.

Предвид обстоятелството, че през 2014 г. ревизираният субект е регистриран по ЗДДС, органите по приходите са направили проверка и са съпоставили данните по обявените доходи в ГДД по ЗДДФЛ за 2014 г. с данните по подадените от лицето дневници за продажби и справки-декларации /СД/ по ЗДДС. Установено е несъответствие, възлизащо на 80 539,76 лв., тъй като по информация от регистрите по чл. 124 от ЗДДС жалбоподателят е декларирал облагаеми доставки за 2014 г. общо в размер на 494 328,98 лв. /494 328,98 лв. - 413 789,22 лв. = 80 539,76 лв./.

Относно констатираната разлика в размер на 80 539,76 лв. е установено, че 52 833,33 лв. произтичат от издадени от ревизираното лице и включени в дневниците за продажби фактури към „ЗЛАТЕН ГРИФОН“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. Фактурираните стойности не са платени от клиента през 2014 г.

За останалата част от разликата между получените доходи по ГДД по чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ и стойността на декларирани доставки на услуги по СД по ЗДДС, възлизаща на 27 706,43 лв. /80 539,76 лв. - 52 833,33 лв. = 27 706,43 лв./, жалбоподателят не е представил доказателства за сключени договори и направени плащания.

След съпоставка на данните в представените кочани с договори за правна защита и съдействие за 2014 г. с данните по СД и дневници за продажби, органите по приходите са установили наличие на сключени от лицето договори с клиенти, по които са издадени фактури, отразени в СД и дневниците за продажби, получени са плащания, но същите не са декларирани в ГДД по ЗДДФЛ. Констатирано е наличие на шест договора, доходите от които не са посочени в ГДД по чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ. Реализираните доходи възлизат на 5 221,16 лв. с ДДС и на 4 351,37 лв. без ДДС.

Общият размер на дохода на лицето от упражняване на свободна професия - 445 847,02 лв., в т. ч. 413 789,22 лв. доходи, декларирани от жалбоподателя, 4 351,37 лв. доходи по данни от договорите за правна защита и съдействие, недекларирани от жалбоподателя и 27 706,43 лв., доходи, за чийто произход ревизирият субект не е дал обяснение. В тази сума не били включени посочените по-горе 52 833,33 лв. по фактури, издадени на „ЗЛАТЕН ТРИФОН“ ЕООД. тъй като е установено, че фактурираните стойности не са платени от клиента през 2014 г.

Върху формираната в хода на ревизията данъчна основа за облагане за данъчен период 2014 г. в размер на 445 847,02 лв. са признати 25 % разходи за дейността в размер на 111 461,76 лв. Така определената годишна данъчна основа, възлизаща на 334 385,27 лв., е намалена с размера на задължителните осигурителни вноски по КСО и ЗЗО, които данъчнозадълженото лице е длъжно да прави за своя сметка и които в случая възлизат на 7 430,40 лв. Вследствие това за 2014 г. е определена данъчна основа за облагане в размер на 326 954,87 лв. и дължим данък на основание чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ в размер на 32 695,00 лв. В сумата е включен декларираният данък в размер на 30 291,00 лв. и установеният от ревизиращите данък над декларирания в размер на 2 404,00 лв.

Въз основа на определените годишни данъчни основи за облагане с данък върху дохода по ЗДДФЛ в хода на ревизията е установен размер на дължимите от жалбоподателя задължителни осигурителни вноски по КСО и ЗЗО. Установено било, че за ревизираните периоди, лицето не е подавало декларации обр. 1 и обр. 6, изискуеми съгласно Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица /в сила до 02.01.2020 г./ Жалбоподателят е задължително осигурен на основание чл. 4, ал. 3, т. 1 от КСО в качеството на лице, упражняващо свободна професия съгласно § 1, т. 29 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на ЗДДФЛ и с оглед, че при ревизията е установена различна от деклариранията основа за облагане, дължимите задължителни осигурителни вноски за ДОО, допълнително задължително пенсионно осигуряване /ДЗПО/ и здравно осигуряване, са определени върху максималния месечен осигурителен доход, който за 2013 г. е в размер на 2 200,00 лв. и за 2014 г. - в размер на 2 400,00 лв. Общо за ревизираните периоди органите по приходите са установили задължителни осигурителни вноски по КСО в размер на 7 065,60 лв., в т. ч. за 2013 г. - 3 379,20 лв. и за 2014 г. - 3 686,40 лв., ведно с лихви общо в размер на 4 631,06 лв; задължителни осигурителни вноски за здравно осигуряване общо в размер на 4 416,00 лв. в т. ч. 2 112,00 лв. за 2013 г. и 2 304,00 лв. за 2014 г., ведно с лихви общо в размер на 2 932,27 лв.

РА е обжалван от страна на жалбоподателя, с жалба вх. № 70-00-268 от 26.02.2021 г. по регистъра на ТД на НАП С. и вх. № 23-22-419 от 04.03.2021 г. по регистъра на дирекция ОДОП С., като с решение № 690/28.04.2021 г. на Директора на дирекция „ОДОП“ [населено място] при Централно управление /ЦУ/ на Националната агенция по приходите /НАП/, РА е потвърден.

За изясняване спора по същество и във връзка направеното оспорване относно начина на връчване на РА и РД, както и дали същите са били подписани с електронен подпис или КЕП по делото е допусната съдебно-техническа експертиза, която като компетентно и безпристрастно изготвена и като неоспорена от страните по делото, е приета от съда.

От заключението на вещото лице по СТЕ се установява, че органите по приходите са притежавали квалифицирано удостоверение за квалифициран електронен подпис

към дата на подписване на РД - подписан от И. Р. Н. и М. И. и РА – подписан от К. Г. М. - началник сектор, възложил ревизията и И. Р. Н. - главен инспектор по приходите. Издадените РД и РА са подписан с електронен подпис от лица, притежаващи валидни ел. подписи към момента на издаването им, като същите са били изпратени по имейл на ревизираното лице.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема от правна следното:

Ревизионният акт е обжалван по административен ред с подадена от А. С. Ч. жалба, поради което жалбата е процесуално допустима, като изпълнила абсолютната процесуална предпоставка на чл. 156, ал. 1 и 2 ДОПК при съдебното обжалване на ревизионен акт.

Събраните по делото доказателства установяват, че решението на директора на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ при ЦУ на НАП е връчено на 07.05.2021 г., а жалбата до съда е депозирана на дата 18.05.2021 г., поради което е спазен срокът за оспорване, като е спазено и изискването по чл.156, ал. 2 ДОПК.

Наред с посоченото жалбата е процесуално допустима, тъй като е подадена срещу подлежащ на оспорване акт и от негов адресат.

Предвид изложеното жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

На основание чл. 160, ал.1 от ДОПК съдът решава делото по същество, като може да отмени изцяло или частично ревизионния акт, да го измени в обжалваната част или да отхвърли жалбата. При разглеждането спорът по същество и когато съдът приеме, че актът е незаконосъобразен на основаниято, на което е издаден, следва да разгледа спора по същество, като прецени наличието на материалноправните предпоставки за възникване и установяване на данъкът върху доходите на физическите лица. Производството по обжалване на РА не е контролно - отменително, а е процес по същество, поради което съдът следва да реши, с оглед на събраните по делото доказателства, дали се дължи данък и в какъв размер.

Предмет на оспорване в настоящото производство е ревизионен акт № Р-22002220004326-091-001/18.02.2021 г. издаден от К. Г. М. - началник сектор, възложил ревизията и И. Р. Н. - главен инспектор по приходите, потвърден с решение № 690/28.04.2021 г. на Директора на дирекция „ОДОП“ [населено място] при Централно управление /ЦУ/ на Националната агенция по приходите /НАП/, с който са установени задължения за данък върху годишна данъчна основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДЦФЛ/ и задължения за задължителни осигурителни вноски, ведно със съответните лихви общо в размер на 57 711,59 лв., от които: данък върху дохода по ЗДДФЛ в размер на 7 282,00 лв. и лихви в размер на 31 384,66 лв.; задължителни осигурителни вноски за Държавно обществено осигуряване /ДОО/ по Кодекса за социално осигуряване /КСО/ в размер на 7 065,60 лв. и лихви в размер на 4 631,06 лв.; задължителни осигурителни вноски за здравно осигуряване по Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/ в размер на 4 416,00 лв. и лихви в размер на 2 932,27 лв.

В хода на производството от страна на жалбоподателя е направено искане за прогласяване на нищожността на оспорения акт, което искане съдът е длъжен да разгледа преди да извърши контрол за законосъобразността и обосноваването на данъчния акт.

Неоснователни са изложените от страна на жалбоподателя съображения за нищожност на оспорения акт, поради липса на материална компетентност на органа издал акта.

Съгласно чл.149, ал. 5, вр. пар. 2 от ДР на ДОПК административните актове могат да се оспорят с искане за обявяване на нищожността им без ограничение във времето.

Нормативна уредба за недействителността на административните актове липсва. Няма законово определение за нищожни или унищожяеми административни актове. Те са установени в административноправната теория и в съдебната практика понятия, които допринасят за изясняване на понятията „нищожност“ и „унищожяемост“ и за изграждане на критерии за разграничаване на нищожните от унищожяемите административни актове. Един административен акт е нищожен, когато е засегнат от тежък порок - от неспазване на изрично определените в закона условия за валидността на административния акт или поради нарушаване на някое от нормативно установените изисквания за законност на административните актове - изброени съответно пет порока в чл. 146 АПК. Категорични критерии не са възможни, като преценката е с оглед на конкретни обстоятелства за допусната нередовност на акта.

На първо място, като безспорен критерии за нищожност, е очертана липсата на компетентност на административния орган да издаде акта. Компетентността на административния орган представлява кръга от въпроси от сферата на изпълнителната власт, които той едновременно е овластен и задължен да решава. Конституцията на Република Б. и АПК прогласяват принципа на законоустановеност на компетентността на административните органи. Те могат да действат само въз основа на закона и в рамките на правомощията си, а актовете и действията им извън тях са винаги нищожни - не пораждаат правни последици. В Тълкувателно решение № 2/91 г. на ОСГК на Върховния Съд е посочено, че „всяка некомпетентност води до нищожност“.

Атакуваният в настоящето производство ревизионен акт е издаден от компетентен орган по приходите съобразно изискването на чл.119, ал. 2 ДОПК, като ревизията е възложена след надлежно образувано ревизионно производство съгласно чл. 112 и чл.113 от ДОПК.

Обжалваният Ревизионен акт № 22002220004326-091-001/18.02.2021 г. е издаден от компетентни органи - това е органът, възложил ревизията - К. Г. М. на длъжност Началник сектор „Ревизии“- орган, възложил ревизията и И. Р. Н. на длъжност главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията.

От приложените по делото писмени доказателства, а именно заповед № РД-01-128 от 18.02.2020 г. се установява, че лицето К. Г. М. е заемала длъжността-Началник сектор “Ревизии“ към датата на издаване на ЗВР и РА и е определена за орган, който може да възлага ревизии по реда на чл. 112 от ДОПК. Установено е още, че лицето И. Р. Н. е заемала длъжността- главен инспектор по приходите и е определена за ръководител на ревизията. Наред с това е установено, че и другият орган по приходите,включен в състава на ревизиращия екип - М. Т. И. към датата на издаване на ЗВР и РД е заемал длъжността - главен инспектор по приходите.

Настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт е издаден от органи по приходите, посочени в нормата на чл.119, ал. 1 от ДОПК в сила от 01.01.2013 г. и приложима в настоящия случай. Ревизионното производство се образува с издаването на заповедта за възлагане на ревизия/ аргумент от разпоредбата на чл.112, ал. 1 от ДОПК. В конкретния случай, ревизионното производство е повторно за спорните периоди и вид данъчни и осигурителни задължения и същото е възложена в изпълнение на указания, дадени с Решение № 995 от 22.06.2020 г. на директора на дирекция ОДОП С., с което е частично отменен и върнат за нова ревизия Ревизионен акт № Р-22220319002754-091-001 от 01.04.2020 г., издаден от К. Г. М. - орган, възложил ревизията и Б. К. С. - ръководител на ревизията и е

образувано с издаване на първата ЗВР № Р-22220319002754-020-001 от 30.04.2019 г. – след влизане в сила на цитираното изменение на нормата на чл.119, ал. 1 от ДОПК и същото е приключило по реда на измененията, цитирани в тази правна норма, което обуславя и издаването на РА от компетентни органи по смисъла на сочената разпоредба.

По изложените съображения издадения РА не е нищожен.

Оспореният ревизионен акт е издаден в писмена форма и е със съдържанието, предвидено с чл.120 от ДОПК - РА е мотивиран, като неразделна част от него е и ревизионният доклад с посочени фактически констатации и съображения на екипа.

Доказателствата, послужили за издаването на РА, са събрани по предвидения в ДОПК ред. Не се установяват съществени нарушения на процесуалния ред за издаването на акта.

Съдът констатира, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА са подписани от посочените като техни издатели органи по приходите с квалифициран електронен подпис по чл. 13, ал. 3 от ЗЕДЕУУ, приравнен на саморъчен, съгласно изричното указание на чл. 13, ал. 4 от ЗЕДЕУУ, като документите са подписани в срока на действие на удостоверение по чл. 24 от ЗЕДЕУУ. Това се установява и от прието по делото като неоспорено от страните заключение на вещото лице по СТЕ. Именно като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, РА е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл. 30, ал. 6 от ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл. 184, ал. 1 от ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. За да е налице КЕП, е необходимо да е спазено изискването на чл. 26 от регламента. От изложеното следва, че доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Съгласно чл. 25, т. 1 от Регламент /ЕС/ № 910/2014 на ЕП и на Съвета от 23 юли 2014 г. относно електронната идентификация и удостоверителните услуги при електронни трансакции на вътрешния пазар и за отмяна на Директива 1999/93/ЕО, в сила съгл. чл. 52 от 01.07.2016 г., както и на чл. 5, т. 2, предл. 2 и 3 от Директива 1999/93/ЕО на ЕП и на Съвета от 13 декември 1999 г. относно правната рамка на Общността за електронните подписи, правната сила на електронния подпис не може да бъде оспорена на основание, че същият не се основава на квалифицирано електронно удостоверение. От така представените преписи на хартиен носител, че ЗВР, ЗИЗВР, РД и РА, издадени като електронни документи съдът намира, че същите са надлежно подписани. При това положение следва да се приеме, че ревизията е редовно възложена от компетентни органи, а РА отговаря на изискването на чл. 120, ал. 1, т. 8 от ДОПК.

Ревизионният доклад е съставен в предвидения 14-дневен срок от изтичане на срока за завършване на ревизията. Съгласно чл. 117 от ДОПК, ревизионният доклад се съставя от ревизиращия орган по приходите не по-късно от 14 дни след изтичането на срока за извършване на ревизията, но съставянето на ревизионния доклад след този срок, не може да доведе до незаконосъобразност на ревизионния акт, защото сроковете за съставянето на ревизионния доклад и за издаване на РА са инструктивни, а не преклузивни и с изтичането им не се погасява правото на органа да го състави, респективно да го издаде. В този смисъл е и трайно установената и непротиворечива съдебна практика, изразена в редица съдебни решения, измежду които и в решение № 10566 от 11.07.2013 г. по адм. д. № 3654/2013 г., Първо отд. на вас, решение № 11595 от 19.09.2011 г. по адм. д. № 75/2011 г., VIII отд. на вас,

решение № 17370 от 20.12.2013 г. по адм. д. № 5861/2013 г., VIII отд. на вас и редица други решения.

Връчването на ЗВР, РД и РА е станало при спазване на разпоредбата на чл. 29 ал.6 от ДОПК, според която съобщенията се връчват на лицето, негов представител или пълномощник, член на орган на управление или на негов служител, определен да получава книжа или съобщения. В конкретната хипотеза всички актове и съобщения са връчени както лично на жалбоподателя, така и на електронния адрес на жалбоподателя. Съгласно разпоредбата на чл. 30, ал. 6 от ДОПК, електронното съобщение се смята за връчено, когато адресатът изпрати потвърждение за получаването му чрез обратно електронно съобщение, активиране на електронна препратка или изтеглянето му от информационната система на компетентната администрация. Съдържанието на електронното съобщение се удостоверява чрез заверена от органа по приходите разпечатка на записа в информационната система. На следващо място в ДОПК в частност в разпоредбата на чл. 113, чл. 117 и чл. 120 не са конкретизирани начините на връчване на актовете, издавани в хода на ревизионното производство, но следва да бъде отбелязано, че разпоредбите за връчване и за удостоверяване на връчването на съобщения, се намират в общите разпоредби на ДОПК и са приложими и за останалите производства в Кодекса-аргумент от разпоредбата на чл. 33 от ДОПК. Приложимост на разпоредбите по реда и в сроковете, посочени в тази глава, се връчват всички подлежащи на връчване актове, документи и книжа, издавани от органите по приходите и публичните изпълнители, с изключение на актовете, документите и книгата за реализиране на административнонаказателната отговорност, за които се прилага Законът за административните нарушения и наказания. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че при връчване на актовете и съобщенията, издадени от органите по приходите в хода на ревизионното производство не са допуснати съществени нарушения, които са ограничили както правото на участие на ревизираното лице в производството, така и правото му на защита.

Неоснователни са и доводите на жалбоподателя, че не е спазен срока по чл. 109 от ДОПК - ревизионното производство е образувано с посочената по-горе първа ЗВР, в рамките на 5 - годишния срок.

Съгласно чл. 108, ал. 1 ДОПК данъчните задължения и задълженията за задължителни осигурителни вноски се установяват с ревизионен акт. Разпоредбата на чл. 109, ал. 1 от ДОПК не позволява да се образува производство за установяване на задължения за данъци, когато са изтекли 5 години от изтичането на годината, в която е подадена декларация или е следвало да бъде подадена такава. Този срок е преклузивен и с изтичането му се препятства възможността на органите по приходите да установяват данъчни задължения.

Както се посочи по-горе ревизионното производство е повторно по смисъла на чл. 155, ал. 4 от ДОПК Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22220319002754-020-001 от 30.04.2019 г. (връчена на 07.05.2019 г.) на жалбоподателя е била възложена ревизия за определяне на задълженията му, които са в обхвата и на настоящата ревизия. Ревизионното производство е приключило с издаването на РА № Р-22220319002754-091-001/01.04.2020 г., който е обжалван от А.Ч. по реда чл. 152 от ДОПК пред директора на Дирекция ОДОП [населено място]. На основание чл. 155, ал. 4 от ДОПК, с Решение № 995 от 22.06.2020 г. на директора на дирекция ОДОП – [населено място] РА № Р-22220319002754-091-001/01.04.2020 г. е отменен и преписката е върната на органа по приходите, издал заповедта за възлагане на ревизия, със задължителни указания за възлагане на нова ревизия и издаване на нов ревизионен акт. Повторната ревизия на жалбоподателя, приключила с обжалвания РА № Р-

P-22002220004326-091-001/18.02.2021 г., е образувана със ЗВР № Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № P-22002220004326-020-001 от 17.07.2020 г., връчена 29.07.2020 г., изменена със Заповед за изменение на ЗВР № P-22002220004326-020-002 от 23.10.2020 г. С оглед гореизложеното съдът намира, че възраженията на жалбоподателя относно преклузивния срок по чл. 109 от ДОПК са неоснователни. Това е така, тъй като с решението по чл. 155, ал. 4 от ДОПК не се поставя начало на ново ревизионно производство, а се възстановява висящността на производството по издаване на РА в отменената част. Законът фиксира и момента, от който производството се възстановява, а именно, от момента на незаконосъобразното действие - чл. 155, ал. 6 от ДОПК. В конкретния случай, началото на ревизионното производство е поставено със ЗВР № P-22220319002754-020-001 от 30.04.2019 г. (връчена на 07.05.2019 г.), т.е. преди изтичане на срока по чл. 109, ал. 1 от ДОПК. С последващо издадената заповед ЗВР № P-22002220004326-020-001 от 17.07.2020 г., издадена на основание Решение № 995 от 22.06.2020 г. на директора на Дирекция ОДОП [населено място], не започва ново производство. Същата има за цел да определи обхвата и срока на ревизията, компетентните органи по приходите, които да извършат законосъобразните действия, в резултат на които се издава последващият ревизионен акт.

Не се установяват при извършената служебна проверка допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила в хода на проведеното ревизионно производство. При съобразяване на заповедите за извършване на ревизия, се установява, че ревизията е приключила в срока по чл. 114, ал. 2 от ДОПК, а РД е съставен от ревизиращите органи в срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК, като съдържа предвидените в чл. 117, ал. 2 ДОПК реквизити, при прилагане на събраните в хода на ревизионното производство доказателства, на база на които е извършена проверка на релевантните за облагането на жалбоподателя обстоятелства. Съответно спазен е и срока по чл. 119, ал. 2 от ДОПК за издаването на ревизионния акт. Жалбоподателят е бил запознаван с всички действия и актове на приходната администрация, при предоставена възможност да реализира защитата си. Правото на защита на данъчно задължения субект не е накърнено, съответно не е налице съществено процесуално нарушение, което може да обуслови отмяната на РА на това основание.

Относно установените задължения за данък върху годишна данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ:

При издаване на ревизионния акт са спазени материално- правните разпоредби на ЗДДФЛ, на ЗДДС и на КСО.

Правната регламентация на облагането на доходите на физически лица се съдържа в ЗДДФЛ в сила от 01.01.2007 г. В предметния обхват на закона, е облагането на доходите на физическите лица, включително от дейност като едноличен търговец. В чл. 12 от ЗДДФЛ, е посочено, че обект на облагане са доходите на местни и чуждестранни лица /данъчно задължени по смисъла на чл. 3 от закона/ - това са местните и чуждестранните физически лица, които са носители на задължението за данъци по този закон и местните и чуждестранните лица, задължени да удържат и внасят данъци по този закон. Съгласно чл. 6 от ЗДДФЛ, местните физически лица са носители на задължението за данъци за придобити доходи от източници в Република Б. и в чужбина. В чл. 10 от ЗДДФЛ са посочени видовете доходи в зависимост от източника - доходи от трудови правоотношения, доходи от стопанска дейност като едноличен търговец, доходи от друга стопанска дейност, доходи от наем или от друго възмездно предоставяне за ползване на права или имущество; доходи от прехвърляне на права или имущество, доходи от източници по чл. 35, както и доходи, облагаеми с окончателни данъци по този закон.

Безспорно жалбоподателят е местно физическо лице, и като такъв се явява носител на задължението за данъци за придобити доходи от източници в Република Б. и в чужбина, а чуждестранните физически лица само за придобити доходи от източници в Република Б., съгласно чл. 6 и чл. 7 от ЗДДФЛ. Доходите от източници в страната са описани в чл. 8 ЗДДФЛ, като в ал. 2 на същата норма е посочено, че доходите от труд, положен на територията на Република Б., или от услуги, извършени на територията на Република Б. са от източник в Република Б..

По силата на чл.16, ал.1 ЗДДФЛ облагаемият доход и данъчната основа се определят за всеки източник на доход поотделно. Доходите от дейности в областта на упражняване на свободна професия /адвокатски услуги/ попадат в обхвата на доходите от друга стопанска дейност, посочени като отделен вид в нормата на чл. 10, ал.1, т. 3 ЗДДФЛ.

Нормата на чл. 29, ал.1 ЗДДФЛ определя, че облагаемият доход от стопанска дейност на физическите лица, които не са търговци по смисъла на Търговския закон, се определя, като придобитият доход се намалява с разходи за дейността, като за доходите от упражняване на свободна професия намаляването е в размер на 25 %. Годишната данъчна основа за тези доходи на основание чл.30 ЗДДФЛ се определя, като облагаемият доход по чл. 29, придобит през данъчната година, се намалява с вноските, които самоосигуряващото се лице е задължено да прави за данъчната година за своя сметка, а ако лицето не е самоосигуряващо се – с удържаните задължителни осигурителни вноски, които са за негова сметка, по реда на Кодекса за социалното осигуряване и Закона за здравното осигуряване, както и с внесените в чужбина задължителни осигурителни вноски, които са за сметка на физическото лице. Според чл. 17 от ЗДДФЛ общата годишна данъчна основа е сумата от годишните данъчни основи по чл. 25, 30, 32, 34 и 36, намалена с предвидените в ЗДДФЛ данъчни облекчения. Облагаемият доход и данъчната основа се определят за всеки източник на доход поотделно съгласно разпоредбите на този закон /чл. 16 ЗДДФЛ/.

В случая основата за облагане с данъци в хода на ревизията е определена по общия ред, предвид подадени от ревизираното лице ГДД за 2013 и 2014 г.

В настоящия случай липсва спор по делото, а и това лично се признава и от жалбоподателя /в провелоето се на 25.10.2022 г. о.с.з., в хода по същество/, че последният не оспорва дължимостта на декларираните по реда на чл. 50, ал.1 от ЗДДФЛ за 2013 г. и 2014 г. данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ, който в едната си част съответстват на декларираните от лицето, но невнесени задължения за данък, а в останалата част са за установени задължения за ревизираните периоди над декларираните, а именно за данъчен период 2013 г. - деклариран, но невнесен данък в размер на 13 415,00 лв.; установен данък над декларираните в размер на 4 878,00 лв. и за данъчен период 2014 г. - деклариран, но невнесен данък в размер на 29 399,64 лв.; установен данък над декларираните в размер на 2 404,00 лв. Не се установява и така установения и дължим данък да е внесен в предвидения съгласно чл. 48, ал. 1 от ДОПК срок до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода.

Дори и тези обстоятелства да бяха спорни по делото, с оглед липсата на ангажирани в хода на съдебното производство от страна на жалбоподателя /освен събраните такива в ревизионното производство/ други доказателства и направени искания по доказателствата чрез събиране на доказателствени средства и с оглед задължението му за пълно и главно доказване в процеса, не може да опровергае изводите на органите по приходите за наличие на задължения по реда на чл. 17 от ЗДДФЛ.

Правилно и в съответствие със закона органи по приходите при извършването на повторната ревизия са анализирали подробно, както събрани в първата ревизия, така

и тези в последващото ревизионно производство доказателства и са установили източниците на доходи на жалбоподателя и са обосновали размера им, след приспадане на нормативно признатите разходи в размер на 25 %.

По изложените по-горе мотиви, съдът приема че жалбата е неоснователна, в тази ѝ част, съдът намира, че и в тази ѝ част жалбата е неоснователна.

Между страните не е спорно обстоятелството, че А.Ч. упражнява свободна професия (адвокат) и е самоосигуряващо се лице по смисъла на чл. 5, ал. 2, пр.1 от КСО и по смисъла на § 2, т. 2 от ДР на Наредба №Н-8/29.12.2005 г., отм., или физическо лице, което е длъжно да внася осигурителни вноски за своя сметка; както и по смисъла на § 1, т. 19 от ДР на ЗЗО.

Установява се от доказателствата по делото, че жалбоподателят през ревизионния период не е подавал декларации обр. 1 и обр. 6 изискуеми съгласно Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. Според чл. 3, ал. 3, т. 2, б. "а" от Наредба № Н-8/29.12.2005 г., отм., Декларация образец № 6 се подава в съответната компетентна ТД на НАП от самоосигуряващите се лица - еднократно до 30 април за дължимите осигурителни вноски за предходната календарна година.

Според чл. 6, ал. 7, т. 1 от КСО, в приложима редакция, осигурителните вноски за лицата по чл. 4, ал. 3, т. 1, 2 и 4 (свободна професия адвокат, т. 1) са за сметка на осигурените лица и се дължат авансово върху месечен осигурителен доход между минималния и максималния месечен размер на дохода, определен със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване (ЗБДОО) за съответната година.

Според чл. 6, ал. 8 от КСО, в приложима редакция, окончателният размер на месечния осигурителен доход за лицата по, ал. 7 се определя въз основа на данните, декларирани в справка към годишната данъчна декларация по Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ). Окончателният размер на месечния осигурителен доход се определя за периода, през който е упражнявана трудова дейност през предходната година, и не може да бъде по-малък от минималния месечен осигурителен доход и по-голям от максималния месечен осигурителен доход. Окончателната осигурителна вноска се дължи върху годишния осигурителен доход, определен като разлика между декларирания доход и сбора от доходите, върху които са внасяни авансово осигурителни вноски. Осигурителните вноски се внасят за сметка на осигурените лица в размерите, определени за фонд "Пенсии" и за допълнителното задължително пенсионно осигуряване в срока за подаване на декларацията. Когато лицето с данъчната декларация за предходната година декларира доходи, получени за извършена дейност през минали години, подава и коригираща справка за осигурителния доход за съответната година.

Според чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЗО, в приложима редакция, едноличният търговец, физическото лице, образувало ЕООД, съдружниците в търговски дружества и лицата, регистрирани като упражняващи свободна професия и/или занаятчийска дейност, се осигуряват върху месечен доход, който не може да бъде по-малък от минималния размер на осигурителния доход за тези самоосигуряващи се лица, определен със ЗБДОО (ЗБДОО-2008 г., отм.), и годишно върху доходите от дейността и доходите по т. 3, съгласно справката към данъчната декларация по реда на чл. 6, ал. 8 от КСО; регистрираните земеделски производители и тютюнопроизводители се осигуряват върху осигурителни доходи, определени с КСО; регистрираните земеделски производители и тютюнопроизводители, произвеждащи непреработена растителна и/или животинска продукция, не определят окончателен размер на осигурителния доход за тази дейност. Вноските се внасят до 10-о число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят.

В конкретния случай жалбоподателят е подал ГДД за 2013 г. и 2014 г., като деклариралите доходи за 2013 г. са в размер на 134159.11 лева, а тези за 2014 г. в

размер на 302 911.51 лева. Така декларираните доходи са в размер, който надвишава определения максимален месечен осигурителен доход, който за 2013 г. е в размер на 2200 лева, а за 2014 г. в размер на 2400 лева.

Предвид изложеното и с оглед на анализа на посочената по-горе нормативна уредба, съдът намира, че от страна на А.Ч. се дължат установените от органите по приходите за спорните процесни периоди дължими задължителни осигурителни вноски за ДОО и здравно осигуряване, които съответстват на реализирания от жалбоподателя облагаем доход за ревизираните данъчни периоди 2013 г. и 2014 г.

По така изложените съображения настоящият съдебен състав намира, че оспорения РА е законосъобразен и обоснован, а жалбата срещу него като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Тъй като се потвърждават задълженията за ЗДДФЛ и за ЗОВ по КСО и ЗЗО, следва да бъдат потвърдени и задълженията за лихви, които са с акцесорен характер и следват главното задължение.

С оглед крайния изход на делото и заявената претенция от процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за разглеждане на делото пред настоящата инстанция, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, във връзка с чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът следва да присъди в полза на НАП сумата в поискания от страна на процесуалния представител на ответника в провело се последно съдебно заседание размер, а именно в размер на 2262 лв. и независимо от обстоятелството, че съобразно последните изменение на Наредбата /в сила ДВ. бр.88 от 4 Ноември 2022 г./ съобразно материалния интерес на делото, дължимото се юрисконсултско възнаграждение възлиза в размер на 5266,92 лева.

Воден от изложеното и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София – град, III отделение, 70-състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. С. Ч., ЕГН: [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [улица], ет.1, ап.1 срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22002220004326-091-001/18.02.2021 г. изд. от К. Г. М. - началник сектор, възложил ревизията и И. Р. Н. - главен инспектор по приходите, потвърден с решение № 690/28.04.2021 г. на Директора на дирекция „ОДОП“ [населено място] при Централно управление /ЦУ/ на Националната агенция по приходите /НАП/, с който са установени задължения за данък върху годишна данъчна основа по чл. 17 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДЦФЛ/ и задължения за задължителни осигурителни вноски, ведно със съответните лихви общо в размер на 57 711,59 лв., от които: данък върху дохода по ЗДДФЛ в размер на 7 282,00 лв. и лихви в размер на 31 384,66 лв.; задължителни осигурителни вноски за Държавно обществено осигуряване /ДОО/ по Кодекса за социално осигуряване /КСО/ в размер на 7 065,60 лв. и лихви в размер на 4 631,06 лв.; задължителни осигурителни вноски за здравно осигуряване по Закона за здравето осигуряване /ЗЗО/ в размер на 4 416,00 лв. и лихви в размер на 2 932,27 лв.

ОСЪЖДА А. С. Ч., ЕГН: [ЕГН], да заплати на Национална агенция за приходите разности по делото в размер на **2262 лева**, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

СЪДИЯ:

